

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. július 3. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2019. március 19. napján kihirdetett 6.B.95/2018/28. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi megjelölését kiegészíti a Btk. 176.§ (1) bekezdés 4. fordulatóval.

A vádlottól lefoglalt, és a Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán P-7/2017. számon bevételzett 86.000 (nyolcvanhatezer) forintot a vagyonekbebiztosítására visszatartja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig bűnügyi felügyeletben eltöltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2019. március 19. napján kihirdetett 6.B.95/2018/28. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetésében [Btk. 176. § (1) bekezdés és (3) bekezdés], és ezért 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani, amelyből a vádlott legkorábban annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Egyúttal a vádlottal szemben 236.000 forint erejéig vagyonekbebiztosítást rendelt el. Határozott az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, büntetése súlyosítása, míg a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában jogorvoslati nyilatkozatát változatlanul fenntartva arra hivatkozott, hogy a vádlott terhére rótt kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát csupán 1,8%-kal haladta meg, amely meglátása szerint nyomatékos enyhítő körülmény, miként az is,

hogyan a bűncselekményt döntően az egészségre kevésbé kockázatos drogokra követte el, és az nem is került ténylegesen a feketepiaci forgalomba. Emellett rendezett családi körülményei folyamatos bejelentett munkaviszonya is törvényszéki életmódját igazolja.

Minderre figyelemmel elsődlegesen a kiszabott szabadságvesztésnek a Btk. 82.§ (2) bekezdés b) pontja alkalmazásával - azaz a büntetés enyhítésével - történő jelentős mérséklésére tett indítványt. Másodlagosan a szabadságvesztés törvényi minimumban történő meghatározását, és a Btk. 38.§ (3) bekezdés szerint annak engedélyezését, hogy a vádlott a büntetése fele részének kitöltése után részesülhessen a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.848/2018/1. számú átiratában az ügyész indokolt fellebbezését fenntartotta.

Az ügyben a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsülés kitűzését indítványozta.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. Az ügyben előkészítő ülést tartott, amelyen a vádlott bűnösségét csak részben ismerte el, ezért az elsőfokú bíróság tárgyalást tűzött ki.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 562.§ (2) bekezdése szerinti keretek között teljesítette.

A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és cselekményét törvényesen minősítette.

A büntetés kiszabása keretében minden lényeges tényezőt számba vett, azonban a törvényi minimumot alig meghaladó szabadságvesztés eltúlzottan enyhe, az nem szolgálja kellően a büntetési célokat.

Utalt arra, hogy a beismerő vallomás legfeljebb kisebb súllyal vehető figyelembe a vádlott javára, minthogy az csupán részleges, és egyébként is mindössze a tettenérés következtében nem vitatható, illetve a nyomozó hatóság által teljes egészében felderített tényekre vonatkozott. Az ügyész a vádiratban a beismerés esetére indítványozta a középértéktől lefelé eltérő, de a büntetési tétel alsó határát meghaladó tartamú büntetés kiszabását, így a részbeni beismerés mellett ugyanilyen tartam nyilvánvalóan nem áll arányban a bűnösségi körülményekkel. Ezért úgy a szabadságvesztés, mint a közügyektől eltiltás súlyosítása indokolt.

Az ítélet büntetést érintő további, és a járulékos kérdésekben hozott döntései is megfelelnek a jogszabályoknak, mindössze a vagyonekbevonást érintő rendelkezés kisebb pontosítását látta indokoltnak.

Ugyanis az elsőfokú bíróság által meghatározott - egyébként helyes - intézkedéssel érintett összeg részben, 86.000 Ft erejéig a vádlottól lefoglalt, és a bűncselekmény elkövetése idején szerzett vagyona vonatkozott, viszont az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni e lefoglalt pénzeszágról. Így álláspontja szerint azzal kell kiegészíteni a vagyonekbevonásra vonatkozó döntést, hogy azt a vádlottól lefoglalt, P-8/2018. számon bevételezett 86.000 forint, valamint további 150.000 forint kell elrendeltnak tekinteni.

Így összességében azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján akként változtassa meg, hogy a büntetést súlyosítsa a szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának felemelésével, a vagyonekbevonásra vonatkozó rendelkezést a fentiek szerint módosítsa, míg egyebekben az ítéletet a 605. § (1) alapján hagyja helyben.

A fellebbezések egyike sem alapos, viszont a vagyonekbevonást érintően a főügyészi indítványt az alábbiak szerint osztotta a másodfokú bíróság.

Tekintettel arra, hogy a vádlott terhére bejelentett fellebbezés kizárólag az 583. § (3) bekezdés a)

pontján alapszik, és nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését az ügyészség, a vádlott és a védő sem indítványozta, a Be. 598. § (2) alapján a fellebbezések tanácsülésen történő elbírálásának feltételei fennálltak.

A fellebbviteli főügyészség helytállóan mutatott rá arra, hogy a bejelentett fellebbezések kizárólag a kiszabott büntetés neme és mértéke ellen irányultak, azaz a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontján alapultak, így a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében kizárólag korlátozott felülbírálatra terjedt ki a másodfokú bíróság jogköre.

Ennek keretében megvizsgálta a Be. 590. § (5) bekezdésében foglaltakat, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem valósított meg.

A fellebbezés jogalapjára tekintettel a Be. 591. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottsága nem volt vizsgálható, így az általa megállapított tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Ennek figyelembevételével végezte el a másodfokú bíróság Be. 590. § (5) bekezdés b), c) és d) pontján alapuló további vizsgálatot, melynek eredményeképpen megállapította azt is, hogy a tényállásban rögzítettek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, így felmentésének, illetve az eljárás megszüntetésének nem volt helye.

A cselekmény jogi minősítése is helyes és törvényes. Azzal ugyanis, hogy a vádlott részben ténylegesen is rendszeresen értékesített különféle kábítószerket két ismertté vált vevője számára, és tőle a házkutatás és motozás alkalmával lefoglalásra is került a jelentős mennyiség alsó határát meghaladó mennyiségű kábítószer, és a kiszerezését, csomagolását szolgáló tárgyak, a kábítószer-kereskedelem törvényi tényállásának (Btk. 176.§) a „kereskedés” fordulatát valósította meg.

A bírói gyakorlatot orientáló kúriai eseti döntésekben is az elsőfokú bíróság által követett értelmezés jelenik meg.

E szerint a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése önmagában is kereskedésnek számít, ezért az ezt tanúsító elkövető cselekménye nem kísérlet, hanem befejezett bűncselekmény [BH2017. 144.].

Amennyiben a terhelt nagy tételben vásárol továbbértékesítés céljára kábítószer, kábítószer csomagolására, hígítására, adagolására szolgáló eszközökkel rendelkezik, cselekménye kereskedelemnek minősül [BH2015. 324.].

Ekként tehát a vádlottól lefoglalt kábítószerekre nézve önmagában is megállapítható a kereskedés.

Az elsőfokú bíróság jogi minősítése következeképpen törvényes, kifogástalanul helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlott magatartása a Btk. 176. § (1) bekezdésében írt különféle elkövetési módok közül a „kereskedés” megállapítására alkalmas, ennek feltűntetését azonban a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 3. a) pontjában írtak ellenére elmulasztotta. Ezt a másodfokú bíróság pótolta, a vádlott cselekményét a Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulatában meghatározott kábítószer-kereskedelem büntetnének jelölve meg, amelyet a jelentős mennyiség a (3) bekezdés szerint minősít.

Abban sem tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a vádirati tényállás részét képező kábítószer-fogyasztás nem írható a vádlott terhére, annak indoka azonban korrekciókra szorul, mert az nem „büntetlen utócselekmény”, mint ahogyan azt a törvényszék minősítette, hanem tényállás-szerű

magatartás, éppen csak az alávetettsége miatt nem képezheti büntetőjogi felelősségrevonás alapját. A Btk. 178. § (6) bekezdése szerint, aki kábítószerrel fogyaszt, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ebből következően a kábítószer fogyasztását a Btk. önállóan is büntetni rendeli, de csak akkor, ha a súlyosabb bűncselekmény mellette nem valósul meg, vagyis a fogyasztást pönalizáló törvényi tényállás alávetett (szubszidiárius) jellegű. Tekintettel tehát arra, hogy a vádlott terhére a fogyasztás mellett lényegesen súlyosabban büntetendő kereskedői típusú magatartás is megállapítható volt, a vádlott szervezetében meglévő amfetamin és kannabisz tekintetében a fogyasztás a kábítószer-kereskedelem büntetével nem alkot halmazatot.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából jelentős büntetéskiszabási tényezőket alapvetően helyesen tárta fel.

Egyetértve az ügyészséggel, és felhozott indokaival, a részbeni beismerő vallomás csak kisebb súlyú enyhítő körülmény.

Ellenben a védelemmel is egyet lehet érteni abban, hogy a minősítést megalapozó kábítószer-mennyisége ténylegesen nem került ki a kábítószer feketepiaci forgalmába, és ez - még ha nem is a vádlott magatartásának tulajdonítható - objektíve mérsékel az elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlyán.

Hasonlóképpen az is, hogy a különféle kábítószer-között meghatározónak tekinthető kannabisz a fogyasztás szempontjából kevésbé veszélyes kábítószernek minősül, így az egészséget veszélyeztető hatása - mint a védett jogi tárgyban megjelenő lényeges ismérv - adott kategórián belül mérsékeltebb.

Abban is osztotta a másodfokú bíróság a védelmi érveket, hogy a minősítést megalapozó mennyiségi határt kevésbé haladta meg a vádlott terhére rótt kábítószer mennyisége, éppen csak az általa megjelölt 1,8% nem helytálló adat. Az irányadó tényállás szerint a kábítószer-együttes hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határának kb. 174%-a, azaz 1,7-szerese, vagyis nem éri el annak kétszeres mennyiségét. Ez szintén olyan objektív tényező, amely (hasonlóan a vagyon elleni bűncselekmények értékhatárában megjelenő büntetéskiszabási tényezőkhöz), a vádlott javára írandó.

Ilyen körülmények között további három olyan jelentős, büntetést befolyásoló enyhítő adatot értékelt a másodfokú bíróság, amellyel együtt a törvényszék által megválasztott tartamú szabadságvesztés és a hozzá igazodó közügyektől eltiltás már mindenben megfelel a Btk. 79. §-ában írt büntetési céloknak, valamint a Btk. 80. §-a szerinti büntetéskiszabási elveknek, annak sem lényeges súlyosítására, sem pedig lényeges enyhítésére (a büntetett előéletre figyelemmel még kevésbé a védő által indítványozott enyhítő szakasz alkalmazásával) az ítéletábra okot és lehetőséget nem talált.

Így egyik joghátrányt érintő jogorvoslati indítványt sem találta alaposnak a másodfokú bíróság.

A büntetés fegyház végrehajtási fokozata megfelel a Btk. szabályainak, miként a beszámításra vonatkozó rendelkezés is.

Teljes mértékben törvényes és helyes az elsőfokú bíróság vagyonekobzást alkalmazó döntése is. E körben a főügyész is tárgyyszerűen mutatott rá arra a hiányosságra, hogy a vagyonekobzást érintő összeg két tételből tevődött ki: egyrészt a tényállás szerint a tanúnak értékesített kábítószer-értékéből, másrészt a vádlottól lefoglalt pénzüsszegeből, utóbbi tekintetében azonban az elsőfokú

bíróság - a Be. 320.§-a ellenére - elmulasztott rendelkezni, és emiatt a vagyonekmozgás jogalapja is hiányos.

A Btk. 74/A.§ (1) bekezdés b) pontja szerint ugyanis az ellenkező bizonyításáig vagyonekmozgás alá eső vagyonnak kell tekinteni, és vagyonekmozgást kell elrendelni arra a vagyonra, amelyet az elkövető a kábítószer forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés elkövetésének ideje alatt szerzett.

Minthogy a vádlottól 86.000 forint a vele szemben alkalmazott kényszerintézkedések során került elő és lefoglalásra, a pénzösszeg eredetét érintő fenti vélelem beállt, az ellenkezője - vagyis a pénz törvényes eredete - az eljárás során nem nyert bizonyítást.

Ekként az vagyonekmozgás alá esik.

A Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja szerint a lefoglalást meg kell szüntetni, ha arra az eljárás érdekében már nincs szükség, és azt annak kell kiadni, aki a büntetőeljárás tárgyát képező cselekmény elkövetésekor annak tulajdonosa volt és tulajdonjogával kapcsolatban ésszerű kétség nem merül fel. (Be. 321.§ (1) bekezdés).

Ugyanakkor a Be. 323. § (1) értelmében a terheltnek kiadandó dolgot a vele szemben megállapított vagyonekmozgás biztosítására vissza lehet tartani, erről az ügydöntő határozatban kell rendelkezni.

A másodfokú bíróság ekként az egyértelmű perjogi rendelkezéseknek megfelelően egészítette ki az elsőfokú bíróság ítéletét a lefoglalt 86.000 forint visszatartása tekintetében.

A bűnügyi költséget érintő döntés helyes és törvényes.

Az ítélet tábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bűnügyi felügyeletben töltött időt a Btk. 92.§ (1) és (3) bekezdés a) pontja alapján beszámítani rendelte.

A fentiek alapján az ítélet tábla a Be. 598.§ (2) bekezdése szerint tanácsulésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604.§ (1) bekezdés a) és b) pontja alapján, a 606.§ (1) bekezdés szerint részben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a 605.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Budapest, 2019. július 3.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
előadó bíró

dr. Feledi Tamás sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2019. március 19. napján kihirdetett 6.B.95/2018/28. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.102/2019/7. számú végzésével 2019. július 3. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. július 3.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.,
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea
tisztviselő